

תנ"ה ועי"ז ורב שלום בניך והמילה רמוזה בתיבת למודי שהיא
גימ' המילה:

אי נמי אפשר לרמוז עפ"י מ"ש בזה"ק דכל עוד שלא
נימול האדם הרי הוא ברשות הסט"א שהיא ערלה
ואין בו כי אם שד משד"י לומר שהוא ברשות השדין והמזיקין
וכשנימול ומסיר הערלה מתגלית היו"ד של שדי ואז הוי ברשות
הקדושה שהוא אל שדי ועי"ז אמר הקב"ה לאברהם אע"ה
בצוואת המילה אני אל שדי התהלך לפני והיה תמים. דהיינו
עכשין שעדין לא מלתה אין בך רק שד משדי. וא"כ אתה
חסר ואין אתה שלם. לכן קום מול כי שיושלם שם שדי ותהיה
אתה תמים ולא חסר כך מפורש בזה"ק. וזהנה שד ע"ה גימט'
ערלה לרמוז דכל עוד שערלתו בו אין בו רק שד משדי והרי
הוא ברשות שדין ומזיקין דהערלה מצד סט"א היא. ועי"ז
נאמר ומלתם את בשר ערלתכם וערפכם לא תקשו עוד דהיינו
דעו לכם דכל עוד שהערלה דבוקה בו הרי השדין דבוקים
בו ובוזה הוי קשה עורף מצד יראת ה' אכן כשנימול מתגלית
היו"ד ויצא מכלל טמא שהוא שד ונכנס בכלל טהור שהוא שדי
ולא הוי קשה עורף מצד יראת ה' וזה"ש ומלתם את בשר
ערלתכם ובוזה מתגלית היו"ד ואז וערפכם לא תקשו עוד
דזה תלוי בזה. וזה"ש וכל בניך למודי ה' למודי אותיות מ"ל
יו"ד דהיינו ע"י המילה מתגלית היו"ד ואז בזה ורב שלום
בניך דיצאו מכלל שד ונכנסו בכלל שדי ושדי הוא ביסוד
ויסוד הוא שלום:

אי נמי אפשר לרמוז דביום המילה הוי מחילת עון לכל
הנמצאים שם כמו שאמרו רז"ל. וזה"ש וכל בניך
למודי ה' למודי גימ' המילה כמו שכתבנו דהיינו כשבניך
מקיימים מצות המילה בזה ורב שלום בניך דהיינו דנסלח
עונם ואין שלום גדול מזה.: